

Braiven van Twei Jannen

Afscheidsbrief van de schrijver

In ons nummer van vorige week zaterdag eindigde Jan Knooihoezen met de woorden: „Hou Det er over denkt, heurs nog”.

U zult het niet meer horen. De schrijver van de Braiven van Twei Jannen, de heer J. Rietema, Akkerflat 30b De Bilt zond ons de volgende mededeling:

Helaas! daarmee moet het uit zijn na bijna 20 jaar! In 1937 zijn we begonnen, mijn vriend Jelte Dijkstra en ik, hij in 't dialect van het Oldambt, ik in dat van de Marne. En na onderbreking, vanwege de oorlogsomstandigheden, zijn we doorgestaan tot 1946, toen hij kwam te overlijden. Toen stonden we voor de vraag: of ophouden, of een nieuwe partner zoeken, of voor mijn een tweede alter ego. Om verschillende redenen werd tot het laatste besloten en zo vestigde de Marne-man Jan Muller zich als molenaar op Pollerklap, maar zijn dialect nam hij mee. In dat dialect is tussen hem en Jan Knooihoezen de correspondentie gevoerd van 1946 tot nu toe en nu doen mijn ogen 't niet langer, zodat ik noodzaak ben er een einde aan te maken.

Doch ik wil dit niet doen dan na de leiding van de krant hartelijk

dank te hebben gezegd voor de mij steeds verleende gastvrijheid en mijn lezers voor de wijze, waarop ze dikwijls blijken van medeleven hebben getoond.”

Wij menen namens de grote kring van lezers van deze rubriek te mogen spreken, wanneer wij aan het slot van deze correspondentie getuigen, dat dit afscheid zwaar valt. De „Braiven van twei Jannen” namen wel een zeer bijzondere plaats in, waar het gold onze vaste rubrieken. Als 'n enkele keer tevergeefs naar de volgende brief werd gezocht in de zaterdagse krant — technische redenen spelen wel eens een rol — dan wisten wij beslist lezers teleurgesteld te hebben. En daaraan werd dan soms uiting gegeven ook. Import-Groningers zullen dit misschien moeilijk begrijpen, zij, die hier geboren en getogen zijn — en misschien al lang waar ook ter wereld vertoeven — zien wij al vol begrip instemmen met zulk een reactie. Grote bewondering was er voor de wijze, waarop de schrijver, ook al vele jaren naar het hart van Nederland verhuisd, tot in hart en ziel met zijn Groningerland bleef leven en daaraan uiting gaf in de eenvoudige dorpsconversatie.

Het verheugt ons, dat de heer Rietema dit gedaan heeft zolang hem dit mogelijk is geweest. Een ernstige ziekte heeft hem gedurende geruime tijd uitgeschakeld, maar hij was de publikatie steeds vooruit, zodat de lezers hiervan niets gemerkt hebben. Thans in zijn woning teruggekeerd is het gezichtsvermogen de oorzaak dat deze arbeid moet worden gestaakt. Van deze plaats richten wij gaarne, mede namens de lezerskring, een wederwoord van hartelijke dank tot onze medewerker, de wens uitsprekend, dat het hem gegeven moge zijn naast zijn echtgenote nog een goede, zij het dan een helaas omfloerste levensavond te hebben. De herinneringen aan de publikaties, welke zovelen steeds hebben gewaardeerd, mogen daaraan een bijzondere kleur verlenen.

Wij prijzen ons gelukkig, dat „Uit het Dagboek van Mevrouw Slapsma—Tiesens” nog een lange looptijd heeft. Hiermee was de heer Rietema met het schrijven ver vooruit, zodat de krant zich thans troosten mag met een gelukkig nog slechts gedeeltelijk afscheid van zijn medewerker.